

NAČELO FORMALNOG LEGALITETA U PRAKSI IZVRŠENJA SUDSKIH ODLUKA

Rezime: U teoriji izvršnog prava kao nesporno je utvrđeno da se mogu izvršavati samo kondemnatorne odluke, i koje su podobne za sudsko rešenje. Takođe teorija prihvata načelo formalnog legaliteta, po kojem izvršni sudija a samim tim ni javni izvršitelj u izvršnom postupku ne mogu izvršnu ispravu menjati, usaglašavati ili preinačavati. Nažalost, u praksi se dešavaju odstupanja od načela formalnog legaliteta a što je i bio predmet izučavanja u ovome radu.

Ključne reči: Zakon o izvršenju i obezbeđenju; izvršno pravo; izvršna i verodostojna isprava, formalni legalitet, podobnost za izvršenje.

Analizom jedne od karakterističnih odluka prvostepenog suda uočili smo kompleksnost pojma i značaj i važnost primene načela formalnog legaliteta u praksi. U procesnom pravu pravna forma je mnogo izraženija nego u drugim granama prava, u cilju zaštite zakonitosti, pravne sigurnosti i efikasnosti.

Naime, kada se prvi put i to bez udublivanja pročita predmet koji smo analizirali može se zaključiti da je sve u redu, te da nema odstupanja od načela formalnog legaliteta i da je sud postupao u potpunosti u skladu sa zakonom. Međutim, pažljivijom analizom utvrđuju se propusti koji su predmet našeg izlaganja.

1. Izvršna isprava

Presuda Trećeg opštinskog suda u Beogradu P-1270/03 od 22. 5. 2007. godine glasi:

„USVAJA SE tužbeni zahtev tužilaca i obavezuje tuženi, da o sopstvenom trošku ukloni sa kat. parcela br. 4743/1, 4744/1, 4743/2, 4744/2, 4735/1, 4735/2, 4734/1, 4734/2, sve upisane u KO Vračar, sve postojeće i novopodignute montažne objekte, kao i objekte privremenog karaktera, te da navedene parcele, prazne od svih lica i stvari preda tužiocima M. Č. i D. J. na dalje slobodno korišćenje i raspolaganje sve u roku od 15 dana, te se u protivnom, ukoliko tuženi ne postupi po ovoj presudi, ovlašćuju tužioci da o svome trošku, a na teret tuženog, izvrše uklanjanje napred navedenih objekata sa označenih parcela.“

2. Predlog izvršnih poverilaca za određivanje izvršenja

.....predlaže se da sud donese sledeće

REŠENJE

Na osnovu pravnosnažne i izvršne presude Trećeg opštinskog suda u Beogradu, VI.P-1270/03 od 22. 5. 2007. godine po predlogu izvršnih poverilaca određuje se protiv izvršnog dužnika izvršenje, pa se obavezuje izvršni dužnik da o sopstvenom trošku ukloni sa kat. parcela br. 4743/1, 4744/1, 4743/2, 4744/2, 4735/1, 4735/2,

4734/1 i 4734/2, sve upisane u KO Vračar, sve postojeće i novopodignute montažne objekte, kao i objekte privremenog karaktera, te da navedene parcele prazne od svih lica i stvari preda ovde izvršnim poveriocima na dalje slobodno korišćenje i raspolaganje, te se u protivnom, ukoliko izvršni dužnik ne postupi po ovoj presudi, ovlašćuju izvršni poverioci da o svome trošku, a na teret izvršnog dužnika, izvrše uklanjanje napred navedenih objekata sa označenih parcela.

3. Rešenje o izvršenju Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P broj I-15349/08 od 5. 12. 2008. godine:

REŠENJE

Na osnovu presude Trećeg opštinskog suda u Beogradu P. br. 1270/03 od 22. 5. 2007. godine, i rešenja Prvog opštinskog suda u Beogradu O. br. 818/08 od 17. 4. 2008. godine, na predlog izvršnih poverilaca Č. M. i J. M. obe iz Beograda, ODREĐUJE SE IZVRŠENJE protiv izvršnog dužnika Preduzeća "P" doo iz Beograda, i to predajom izvršnim poveriocima praznih od svih lica i stvari katastarskih parcela broj 4743/1, 4744/1, 4743/2, 4744/2, 4735/1, 4735/2, 4734/1, 4734/2, sve upisane u KO Vračar, uz uklanjanje sa navedenih katastarskih parcela svih postojećih i novopodignutih montažnih objekata, kao i objekata privremenog karaktera, što ukoliko izvršni dužnik ne učini ovlašćuju se izvršni poverioci da sami, ili uz pomoć trećeg lica, izvrše uklanjanje navedenih objekata o trošku izvršnog dužnika.

4. Izvršna isprava

Stanovišta teorije i prakse o izvršnoj ispravi su šire jedinstveno usaglašena.¹⁾

Izvršna isprava je osnov na kome se zasniva potraživanje izvršnog poverioca. To je kvalifikovana isprava u pisanoj formi koja sadrži materijalnopravno ovlašćenje za određivanje i sprovođenje izvršnog postupka.

Za sve izvršne isprave bitno je sledeće: moraju sadržavati obavezu dužnika na neko davanje, odnosno činj enje ili nečinjenje, da je odluku, koja predstavlja izvršnu ispravu, doneo nadležni organ ili ustanova (sud, organ uprave, pravne osobe koje imaju javna ovlašćenja) u određenom postupku i da bude podobna za izvršenje.

* Prof. dr Nebojša Šarkić, v. d. dekana Pravnog fakulteta Univerziteta UNION u Beogradu.

Opšte je pravilo da ove odluke moraju biti i pravosnažne i izvršne.

Prema pravilu čl. 29. i 30. Zakona o izvršnom postupku sud određuje izvršenje samo na osnovu izvršne ili verodostojne isprave, osim ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. Nema izvršenja bez valjanog pravnog osnova - izvršnog naslova.²⁾

Izvršni postupak je egzekutoran jer se izvršenik prisiljava na određene radnje ili mu se oduzimaju stvari ili oduzimaju ili ograničavaju prava.

Prinudno izvršenje može se odrediti i sprovesti samo u slučaju kada postoji potraživanje koje je dokazano na takav način koji objektivno otklanja svaku moguću sumnju u njegovo postojanje.

Dakle, opšte je pravilo da se izvršenje može odrediti i sprovesti samo na osnovu sudskih odluka i odluka drugih organa koje su podobne za sudsko prinudno izvršenje.

Pod izvršnom ispravom podrazumeva se svaka od nabrojanih isprava u stavu 1. člana 30. Pravilo je da se izvršenje može odrediti samo na osnovu sudskih odluka i odluka drugih organa koje su podobne za sudsko prinudno izvršenje.

Izreke ovih odluka moraju biti dovoljno jasne, određene i razumljive da bi bile podobne za izvršenje. U izvršnom postupku nije dozvoljeno odstupanje od sadržaja izreke izvršne isprave na osnovu koje je dozvoljeno izvršenje.

Izvršne isprave su kvalifikovane isprave u pisanoj formi u kojim je utvrđeno potraživanje jednog lica protiv drugog lica. Samo na osnovu isprava, koje su takvog sadržaja, može se odrediti prinudno namirenje u njima utvrđenih potraživanja.

Da bi jedan pravni akt imao svojstvo izvršne isprave potrebno je da ispunjava određene uslove.

Izvršna isprava je pojedinačan pravni akt koji potiče od suda ili drugog državnog organa kojim je utvrđeno potraživanje i koji predstavlja jednu od osnovnih procesnih pretpostavki za prinudno izvršenje (vidi član 16. ZIP). Naime, još u rimskom pravu formulisano je pravilo od koga ni savremeno pravo ne odstupa - prinudno izvršenje se može dopustiti i sprovesti samo na osnovu valjanog izvršnog naslova (isprave): *Nulla executio sine titulo*.

Svojstvo izvršne isprave određuje se zakonom, pa samo oni akti koji ispunjavaju zakonske uslove imaju svojstvo izvršne isprave. Sud ne može proglasiti za izvršnu ispravu pravni akt koji zakonom nije određen kao izvršna isprava.

Ako se posle nastanka izvršne isprave otvori pitanje postojanja potraživanja zbog novonastalih činjenica, izvršni sud nije ovlašćen da o tim spornim pitanjima odlučuje, već mora stranke uputiti na parnicu. Kad parnični sud pravosnažno odluči o spornom pitanju nastalom tokom izvršnog postupka, izvršni sud je vezan njegovom odlukom.

Svaka sudska odluka nema svojstvo izvršne isprave. Odluka mora biti osuđujuća, što znači da se njome mora propisati obaveza određenog ponašanja dužnika. Preobražajne, konstitutivne i utvrđujuće odluke nemaju svojstvo izvršne isprave. Od sadržine osude na činidbu zavisi okolnost da li pravni akt ima svojstvo izvršne isprave u sudskom izvršnom postupku.

Bitna karakteristika sudskog izvršnog postupka jeste primena prinude prema dužniku koji se ne ponaša u skladu sa pravosnažnom presudom. Radnje suda koje ne predstavljaju prinudu ne smatraju se radnjama izvršenja. Osnov za pokretanje i primenu egzekutorskog izvršnog postupka mora da je sadržan i jasno i nedvosmisleno od-

ređen u izvršnoj ispravi.

U konkretnom slučaju, nema svojstvo izvršne isprave presuda kao sudska odluka, jer neispunjenje obaveze, neizvršenje presudom određene činidbe, neuklanjanje montažnih objekata i objekata privremenog karaktera tuženog, ne vodi prinudnom izvršenju nego ovlašćenju tužioca da o svom trošku, a na teret tuženog izvrši presudom određenu činidbu.

Na osnovu pravosnažne i izvršne odluke Trećeg opštinskog suda u Beogradu P-1270/03 od 22. 5. 2007. godine kojom je usvojen tužbeni zahtev kako su tražili i zahtevali tužioci, ovde izvršni poverioci, određeno je izvršenje na osnovu prvog stava izreke izvršne isprave presude Trećeg opštinskog suda u Beogradu P-1270/03, koja NEMA SVOJSTVO IZVRŠNE ISPRAVE PODOBNE ZA PRINUDNO IZVRŠENJE, jer obaveza izvršnog dužnika u prvom stavu navedene izvršne isprave nije utvrđena pod pretnjom prinudnog izvršenja i ne vodi prinudnom izvršenju, da bi, u slučaju ako izvršni dužnik ne postupi po prvom stavu izreke izvršne isprave, izvršni poverioci mogli da podnesu predlog i sud donese rešenje kojim određuje prinudno izvršenje, već po usvojenom preinačenom tužbenom zahtevu u celini kako su tražili i zahtevali tužioci, ovde izvršni poverioci, u prvom stavu izreke izvršne isprave utvrđeno je: „te se u protivnom, ukoliko tuženi (ovde, izvršni dužnik) ne postupi po ovoj presudi, ovlašćuju tužioci (ovde izvršni poverioci) da o svome trošku, a na teret izvršnog dužnika, izvrše uklanjanje napred navedenih objekata sa označenih parcela“, zbog čega su po prvom stavu izreke izvršne isprave nedopušteni i predlog izvršnih poverilaca i rešenje suda o određivanju prinudnog izvršenja doneti pogrešnom primenom materijalnog prava o čemu je po službenoj dužnosti bio dužan da pazi i drugostepeni sud u smislu člana 372. stav 2. ZPP u vezi člana 27. ZIP i člana 10. ZIO što predstavlja apsolutno bitnu povredu postupka koja rešenje čini protivzakonitim čijim sprovođenjem sud je prouzrokovao štetu za koju je odgovorna država RS.

5. Načelo formalnog legaliteta

Pojednostavljeno rečeno, načelo formalnog legaliteta³⁾ podrazumeva nemogućnost da se u izvršnom postupku na bilo koji način preispituje, menja ili prilagođava izvršna isprava, sudska odluka doneta u parničnom ili nekom drugom postupku.⁴⁾ Načelo formalnog legaliteta je sa stanovišta pravne teorije apsolutno nesporno. Naime, izvršni sud u postupku izvršenja sudskih odluka ne može ni na koji način da menja, prilagođava ili usaglašava rešenje o izvršenju u odnosu na izvršnu ispravu.⁵⁾ Naravno postavljalo bi se pitanje odakle crpi izvršni sud ovlašćenje da na bilo koji način preispituje odluku koja je postala pravosnažna na primer u parničnom postupku. Takođe, bilo bi još značajnije pitanje postojanja odnosno nepostojanja pravne sigurnosti jer se nikad ne bi moglo sa stopostotnom tačnošću utvrditi kada je određeni postupak okončan i da li se protiv iste odluke mogu ponovo voditi nekakvi sporovi ili preduzimati određene radnje. Pravnosnažnost podrazumeva da se sudska odluka ne može više pobijati redovnim pravnim sredstvima, a izvršnost nastupa kada protekne vreme određeno za dobrovoljno ispunjenje obaveze. Nakon ispunjenja ova dva kriterijuma pristupa se izvršenju (izuzetak predstavljaju privremene mere i pod određenim uslovima meritorne odluke u sporovima za smetanje državine) u čemu pravnosnažnost nije preduslov za izvršnost odluke. U pogledu načela formalnog legaliteta možemo reći da je ono dominantno načelo izvršnog postupka.

6. Radnje koje može preduzeti i drugo lice

Novi Zakon o izvršenju i obezbeđenju uglavnom slično reguliše pitanje izvršenja činjenja, nečinjenja ili trpljenja u Glavi četvrtoj. Naime, članom 360. je predviđeno da zaključku iz člana 361. Zakona najpre prethodi donošenje rešenja o izvršenju od strane nadležnog suda kome se obratio izvršni poverilac. To podrazumeva da je sud rešenjem o izvršenju odredio prinudno izvršenje obaveze koja je određena izvršnom ispravom prema izvršnom dužniku, te da izvršni dužnik takozvanu zamenljivu radnju odnosno radnju koju može izvršiti i drugo lice nije ispunio ni nakon dostavljanja rešenja o izvršenju.

Nakon toga sledi donošenje zaključka koji propisuje odredba člana 361. Zakona. Pod radnjama koje može izvršiti i drugo lice zakon podrazumeva sve one poslove koji nisu vezani za individualna svojstva izvršnog dužnika odnosno slučajeve kada izvršni dužnik u paricionom roku neće da ih uradi. Tako na primer, ukoliko izvršni dužnik koji je preuzeo ugovornu obavezu da za potrebe izvršnog poverioca obavi određene poslove (obavljanje građevinskih radova na kući izvršnog poverioca, izrada određenog predmeta, opravka određene stvari i sl), a ove poslove ne uradi u roku koji je utvrđen izvršnom ispravom, izvršenje se sprovodi tako što javni izvršitelj ovlašćuje izvršnog poverioca da poveri drugom licu da na trošak izvršnog dužnika izvrši tu radnju ili da je izvrši on sam (izvršni poverilac). Identično rešenje postojalo je i u prethodnim zakonima samo što se ovo ovlašćenje odnosilo na sud, a ne na javnog izvršitelja.

U predlogu za izvršenje izvršni poverilac može predložiti da sud zaključkom naloži izvršnom dužniku da unapred položi iznos koji je potreban za podmirenje troškova koji će nastati izvršenjem radnje od strane drugog lica ili izvršnog poverioca.

Bez obzira na to da li je sud obavezao izvršnog dužnika da unapred predujmi troškove ili je donet zaključak kojim se na izvršnog poverioca prenosi pravo da obavi poslove na račun izvršnog dužnika, izvršni poverilac je u obavezi da započne posao ili preduzete radnje obavi isključivo u granicama ovlašćenim izvršnom ispravom. To podrazumeva da nema odstupanja u kvalitetu, nameni i ceni kao i da se ponaša kao dobar domaćin odnosno dobar privrednik te da ne može na račun izvršnog dužnika obavljati neke druge poslove i preduzimati druge radnje koje nisu predviđene izvršnom ispravom.

Izvršni poverilac je takođe obavezan da pruži dokaze o utrošku sredstava za obavljanje ovih radnji bez obzira na to da li je izvršni dužnik unapred predujmio troškove ili ne. U takvom slučaju će se utvrditi koliki su bili stvarno potrebni troškovi za obavljanje ovih radnji i doneti zaključak o njihovoj visini. Konačni zaključak o visini troškova donosi se na predlog stranke. U ovakvim slučajevima će se po opštim pravilima o određivanju troškova sadržanih u zakonu utvrditi tačno činjenično stanje i doneti zaključak o troškovima.

Zaključak o izvođenju obaveze izvršnog dužnika da unapred položi iznos potreban za podmirenje troškova može se sprovesti po opštim pravilima o izvršenju radi ostvarenja novčanog potraživanja pre pravosnažnosti inicijalno donetog rešenja o izvršenju. To dalje podrazumeva zaplenu dela zarade ili na primer prodaju pokretnih stvari. Zaključak o konačnoj visini troškova može se sprovesti tek po pravosnažnosti rešenja o izvršenju.

Zakon pravi razliku između predujmljenih i konačnih troškova, jer su troškovi određeni kao predujmljeni radi sprovođenja izvršenja nužni da bi se zaštitio izvršni poverilac.

U pogledu pravnog osnova, a to je obaveza izvršnog

dužnika da nešto učini, stvar je presuđena, te izvršni dužnik može stavljati primedbe samo o previsokim troškovima ili neadekvatno obavljenim radovima, ulagati druge primedbe ili pružiti dokaz o visini troškova koji su uticali na izvršenje.

Zakon nije posebno naznačio, ali se to po našem mišljenju podrazumeva, da donošenje zaključka o visini troškova ne utiče na pravo izvršnog poverioca da traži naknadu štete koju je pretrpeo zbog neizvršavanja obaveze izvršnog dužnika iz izvršne isprave. To se može ostvariti u posebnoj parnici gde izvršni sud neće raspravljati o tome kolike je troškove imao izvršni poverilac usled štete koja je nastupila zbog toga što je na primer morao da stanuje kao podstanar jer izvršni dužnik nije obavio građevinske radove u njegovoj kući i osposobio njegovu kuću za stanovanje. Po opštim pravilima o naknadi štete izvršni poverilac će dokazivati stvarnu štetu i izmaklu dobit zbog radnji ponašanja izvršnog dužnika odnosno zbog neizvršavanja obaveze izvršnog dužnika u paricionom roku i prenošenja ovog izvršenja na izvršnog poverioca naplatom novčanih sredstava od izvršnog dužnika.

Naravno, po našem mišljenju, i izvršni dužnik ima identična prava. Naime, on u posebnoj parnici može dokazivati da je izvršni poverilac prilikom obavljanja radnji ili treće lica koje je angažovao da za njegove potrebe obavi određene radnje prekoračio granice ovlašćenja koja su mu data u izvršnoj ispravi, a potom i u rešenju o izvršenju. Naime, izvršni dužnik može dokazivati da su obavljani neki radovi koji nisu „nužni“ odnosno da su obavljani neki radovi koji čak i nisu predviđeni izvršnom ispravom.

Pravo izvršnog dužnika je i da stavlja primedbu na nastale troškove kao rezultat korišćenja skupocenijih materijala od onih koji su ranije bili; na proširivanje obima radova u odnosu na one koji su predviđeni, na plaćanje radne snage ili usluga skuplje od uobičajenih troškova i sl. Naime, kao što izvršni poverilac može zahtevati po opštim pravilima naknadu štete koja mu je proузrokovana ponašanjem izvršnog dužnika isto tako i izvršni dužnik u posebnoj parnici može dokazivati štetu nastalu radom i ponašanjem izvršnog poverioca odnosno trećeg lica.

Ovo je i razlog zašto smo izrazili neslaganje sa formulacijom odredbe člana 367. Zakona o izvršenju i obezbeđenju. Naime, njome se utvrđuje da se odredbama Glave četvrte o izvršenju, činjenju, nečinjenju ili trpljenju ne isključuje pravo izvršnog poverioca da u paricionom postupku zahteva naknadu štete zbog toga što je izvršni dužnik povredio obavezu da preduzme, uzdrži se ili trpi određenu radnju. Čini se da je ova odredba nepotrebna, ali takođe nam se čini pogrešnim i da se ova odredba odnosi samo na izvršnog poverioca. Opšta pravila o naknadi štete imaju se primenjivati na sva lica koja pretrpe štetu usled radnje ili ponašanja nekog subjekta.

7. Zaključno razmatranje

Iako smo na samom početku u uvodnom delu rekli da se analizom ove odluke kao i većine drugih odluka na „prvo čitanje“ može učiniti da je sve u redu, ipak pažljivijom analizom možemo utvrditi, po našem mišljenju, dva bitna odstupanja suda od zakonske formulacije i uobičajene sudske prakse.

Naime, prvo odstupanje je u činjenici da izreka izvršne isprave presude Opštinskog suda nije identična sa predlogom za izvršenje niti sa rešenjem o izvršenju koje je doneo sud u izvršnom postupku. Naime, formulacija naizgled minimalno različita suštinski ne odražava ono što je predmet ovakvih postupaka. Naime, sud u izvršnom postupku odmah pristupa prenetom ovlašćenju

na izvršnog poverioca iako je zakonska obaveza da se najpre omogući sprovođenje u paricionom roku kompletnog izvršenja od strane samog izvršnog dužnika.

Drugo odstupanje po našem mišljenju odnosi se na načelo formalnog legaliteta jer je sud namerno ili slučajno odstupio od same sadržine izvršne isprave u pogledu formulacije „sve postojeće i novopodignute montažne objekte“; „kao i objekte privremenog karaktera“, što je u izvršnom postupku nedopušteno.

Dakle, presuda Trećeg opštinskog suda 1270/03 od 22. 5. 2007. godine nema svojstvo izvršne isprave, jer nepostupanje tuženog kao dužnika ne vodi prinudnom izvršenju nego se *ovlašćuju tužioci da o svom trošku, a na teret tuženog, izvrše uklanjanje napred navedenih objekata sa označenih parcela*, a rešenje Četvrtog opštinskog suda I-15349/08 od 5. 12. 2008. godine o određivanju i sprovođenju prinudnog izvršenja nije na zakonu osnovano jer je zasnovano na predlogu izvršnih poverilaca na osnovu presude suda koja nema svojstvo izvršne isprave.

1) <http://www.rs.cest.gov.ba/index.php/pocetna-obuka/232-modul-4-izvrna-i-vanparnina-oblast/file>

2) Odredbe čl. 29. i 30. Zakona o izvršnom postupku („Sl. glasnik Republike Srbije“, broj 125/2004) glase:

“Osnove za određivanje izvršenja

Član 29.

Sud određuje izvršenje samo na osnovu izvršne ili verodostojne isprave, ako ovim zakonom nije drugačije

određeno.

Izvršne isprave

Član 30.

Izvršne isprave su:

1) *izvršna odluka suda i izvršno sudsko poravnanje,*
2) *izvršna odluka donesena u upravnom i prekršajnom postupku i poravnanje u upravnom postupku, ako glase na ispunjenje novčane obaveze i ako posebnim zakonom nije drugačije određeno,*

3) *druga isprava koja je zakonom određena kao izvršna isprava.”*

3) Pri odlučivanju o predlogu za izvršenje sud i javni izvršitelj vezani su izvršnom i verodostojnom ispravom. Sud nije ovlašćen da ispituje zakonitost i pravilnost izvršne isprave, član 5. novog ZIO.

4) Matijević I, Čulinović F, Komentar Zakona o izvršenju i obezbeđenju, Beograd, 1938.

5) B. Poznić i V. Rakić Vodinelić u svom delu „Građansko procesno pravo“, XVI izdanje, „Savremena administracija“, Beograd, 2010. godine, strana 489, ističu: „Načelo formalnog legaliteta znači da je izvršni sud vezan aktom koji predstavlja izvršnu ispravu.“ Isto i A. Jakšić: Građansko procesno pravo, Pravni fakultet u Beogradu, Beograd, 2015, strana 804; A. Radovanov: „Građansko procesno pravo“, Privredna akademija, Novi Sad, 2014. godine, strana 407: „Predlog za izvršenje mora biti u skladu sa izvršnom ispravom.“

P o š t o v a n i č i t a o c i,

Želimo da Vam preporučimo naše izdanje:

PRIMENA NOVOG ZAKONA O IZVRŠENJU I OBEZBEĐENJU

Zbornik radova

Jedna od najvećih slabosti našeg pravnog sistema u celini je svakako često i nedovoljno celishodno menjanje zakonskih propisa. Nažalost, izvršenje sudskih odluka u građanskopravnim stvarima predstavlja očigledan primer nedoslednosti zakonskih rešenja u ovoj oblasti.

Iz referata koji su objavljeni u ovom zborniku se može sa sigurnošću utvrditi da postoje dvostruki kriterijumi u ocenjivanju izmena i dopuna Zakona o izvršenju i obezbeđenju. Kao kvalitetna i od stručne javnosti dobro prihvaćena rešenja u novom Zakonu su: naziv javnih izvršitelja, povećanje njihove nadležnosti, smanjenje uticaja Ministarstva na rad javnih izvršitelja, uvođenje žalbe, mogućnost odlaganja i sl. Rešenja koja su kritikovana su: prenormiranost, komplikovan sistem pravnih lekova, nedoslednost u pravničkom izražavanju, te unošenje odredaba o javnim izvršiteljima u organizacionom smislu u ZIO.

Pravi sud o primeni jednog zakona i njegovom kvalitetu daće stručna javnost kada on zaživi u praksi. Ostaje nam da verujemo da će ovaj zbornik pomoći u boljem razumevanju i kvalitetnoj primeni novog Zakona o izvršenju i obezbeđenju.

Format A5, obim 380 strana. ~~Cena 2.200,00 din.~~ - 1.800,00 din.

Ukoliko ste zainteresovani zbornik možete naručiti na tel./faks 00 381 11 2623-879, 2182-163 ili na adresu IP “Glosarijum”, 11001 Beograd, poštanski fah 161, e-mail: glosarijum@glosarijum.com ili kupiti u knjižari IP “Glosarijum” u ulici Kraljevića Marka br. 1